

'Fràgil' de Saïm, cançó per cançó

Estrenem en primícia el nou LP de la banda mallorquina Saïm, on presenten 12 cançons d'estil punk-rock fetes a la mida de les seves emocions

Saïm | Albert Capó

Fràgil (BCore Disc, Bubota, Saltamarges, 2021) és el segon LP del trio de Felanitx i Manacor **Saïm**. Des de la musicalitat punk-rock que els caracteritza, Joan Roig i els germans Natàlia i Dani Gómez ens arrossegueu a la seva intimitat. Constaten que són part d'una fragilitat, pedagògicament sòlida, que els permet "afrontar la derrota quotidiana i no esquarterar-se".

Diàlegs externs i interns, tardors i hiverns, pensaments en primera o tercera persona, absències plenes i multituds buides, són alguns dels viatges que **Saïm** proposa en aquest nou projecte que estrenem avui. Joan Roig, veu i guitarra de la banda, ens acompanya cançó per cançó, estació per estació, en una travessa a marxa de tren; amb sotracs, plena de vida, relacions, paisatges i emocions diverses.

1. "Contratemp"

"El disc s'obri amb un riff de guitarra ballable, una mica "Ritmo de la noche", o quasi fent un *coldplay* i, al mateix temps, pesat. És una mica diferent de la resta del disc, perquè és menys melòdica. La lletra comença amb una conversa d'ascensor, normalment intranscendent, però que aquí és tot el contrari on, com sempre, el concepte de temps, contratemp i *destemp*, agafen importància."

2. "Intempèrie"

"És d'aquells temes que, quan el fas, li veus qualche cosa, però que no acabes de percebre i, quan t'allunyes d'ell, agafa una altra dimensió. Per jo, una de les meves preferides del disc. La part lírica és un cant positiu davant la soledat i el fer camí per la vida un tot sol, saber que vivim a la intempèrie, i al final retrobar-se. Mirar enrere i després mirar cap endavant. M'agrada la base a mig temps compacta i contundent de baix i bateria, amb una guitarra punxeguda sobrevolant-la."

3. "Autumne"

"El tema està entre el punk-rock i el pop. Me sent bastant orgullós d'haver compostat un tema senzill de 2 minuts de durada. Aquí la veu té molta importància: hi ha molta part lírica i quasi no hi ha espai per la instrumentació. Des del primer riff de guitarra tenia clar que volia cantar-la a dues veus amb na Natàlia. En aquest disc, en general, ha cantat bastant, cosa que se nota en el resultat final. Representa la idea d'elogi a la tardor, a la nostàlgia, al del pas del temps, a l'espera i a la memòria."

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=aV0YzQhj0NI>

4. "Desordre"

"Aquesta cançó és bastant punk-rockera, va patir bastants canvis de guitarra i d'estructura i, finalment, va quedar així. Xerra una mica, entre d'altres coses, de la necessitat de passar pàgina i avançar, del desordre constant. Està basada en fets reals, en una època meua de no saber massa què fer ni cap a on anar."

5. "Febrer"

"El febrer és un mes terrible a Portocolom, on visc, pel fred i la soledat que representa. És un poble fantasma a l'hivern però, en canvi, molt turístic i càlid a l'estiu. Faig una mica de paral·lelisme d'aquest contrast amb dues persones que s'acomiaden i el canvi climàtic. En l'àmbit musical, la veritat és que, personalment, estic bastant satisfet amb la línia de guitarra."

6. "La mar gran"

"Diria que és la més tranquil·la rítmicament i de les que estic més content quant a lírica. Hi xerr d'algú, dels dies i el seu record, de quan estàvem bé, de l'enyorança... Una mica com la mar, que saber que sempre està allà, tan a prop, me tranquil·litza. Musicalment no té molt de misteri, sí que sona una mica diferent de les altres, com més espacial i relaxada, amb menys nervi."

7. "Tristesa"

"És un tema molt guitarrer amb influència dels anys noranta; sense vergonya, calma i tempesta. Aquí la línia de baix de na **Natàlia** agafa molt de pes dins tot el minutatge i va guiant la cançó. És un cant nostàlgic, un elogi a la tristesa i a la seva importància per valorar les coses i els temps millors."

8. "Segona persona"

"A vegades, quan començ a escriure, dubt amb quina persona fer-ho: en primera o segona, singular o plural... Volia aprofitar això per també xerrar amb un mateix, i tot el que implica ser el segon i no el primer, i associar idees. I bé, un poc de collage, que sempre m'agrada i m'ho pas molt bé escrivint. I sempre acaba xerrant de la relativitat del temps."

9. "m2"

"És un tema com fet al bany, o al passadís, en un lloc de pas o en un lloc qualsevol de la casa en un moment qualsevol, amb la guitarra sense endollar. Així va ser, ja tenia pensat ficar un tema com interludi, per canviar el so i per descansar una mica de tot, per agafar aire. La vaig fer en 5 minuts, lletra i música, i ja no la vaig tocar més. És una buidada total de dins, d'un penediment en forma de catarsi. Vaig pensar que era tan personal que volia que la cantés na **Natàlia** i jo fer-li la segona veu: veure-la des de fora, per sentir-la millor."

10. "Anit"

"Aquest és més ràpid i agressiu. Comença amb un riff de guitarra i després ens ajuntem tots ja sense aturar. M'agrada la intensitat que va agafant. Intent ficar-me dins la pell d'algú que ha de marxar, sense saber a on, sense cap lloc concret a on anar, però tenint clar que no vol seguir a on està. Un tema molt actual avui en dia, enmig del drama d'un món cada vegada més tancat i intolerant."

11. "Enemic"

"«Enemic» té una intencionalitat més rock. La part instrumental beu sobretot del meu amor cap al so més Washington DC i a les bandes de *dischord*. És menys melòdica i té un punt dissonant. L'estructura pentura és menys evident, amb fragments instrumentals, a vegades sense sentit estructural, però importants. La lletra, segurament és la més evident, crítica i autocrítica, perquè normalment me costa ser explícit amb les lletres. Hi faig incís en la dificultat de ser coherent amb les idees avui en dia."

12. "Celobert"

"No té una estructura en cercle sinó que és més aviat lineal, no té una tornada definida, quasi es podria dir directament que no té tornada. Es tracta d'una cançó progressiva, que va mutant així com va passant. I també té un punt més DC i menys pop. La recta final que tanca la cançó és una declaració d'intencions, un crit optimista dirigit a la privació de la llibertat, a les coses dolentes que ens puguin passar, a la mort mateixa, a la fi del món, a tot allò que ens pugui destruir. Al final, i pot sonar clixé, l'amor és el lligam, la cola que uneix les peces. Allò que fa que ens salvem i que ens ajudem. I que passi el que passi, seguirem ballant, botant i intentant ser lliures, i ningú ens ho pot llevar. Aquí en **Pep Garau**, gran trompetista d'aquí de Mallorca, va contribuir en uns riffs per tancar el tema i el disc. Una trompeta apocalíptica. Era una idea que me rondava i trobava que encaixaria perfectament allà. Va venir i se va posar a fer la seva màgia."